

[Albrechtsen]

dende den 22. februar i år århusianske boligforeningsrepræsentanters kommentar til dette lovforslag, og rigtigt er det jo, at lovforslaget sammenholdt med en række andre tilkendegivelser fra ministerens side kun kan fortolkes sådan, at regeringen og ministeren nu trakter det almennyttige byggeri efter livet eller i hvert fald vil trænge det almennyttige byggeri tilbage til at have en helt ubetydelig rolle på boligmarkedet.

Da den borgerlige regering kom til, indledte den straks et felttog mod det almennyttige byggeri, som regeringens ultraliberalistiske kræfter betragter som en hindring for gennemførelsen af et såkaldt frit boligmarked.

Det er også rigtigt, at selv om det sociale element i det almennyttige byggeri gang på gang er blevet svækket gennem boligforligene, er det almennyttige byggeri fortsat af helt afgørende betydning for sikringen af de dårligst stilledes boligforsyning. Det ville ganske enkelt være en katastrofe, hvis de borgerlige nu i ultraliberalismens navn fik lov til at rive ned, hvad arbejder- og boligbevægelsen på dette område har opbygget. Det ville efterlade os med et boligmarked, hvor de velbjærgede nok skal klare sig, men hvor de unge, de arbejdsløse, pensionisterne og de uddannelsessøgende vil blive ladt i stikken.

Denne linje er ganske tydelig, når vi sammenholder følgende elementer i regeringens politik siden årsskiftet. Dette forslag om dramatisk nedskæring i den almennyttige boligkvota skal jo ses i lyset af, at vi gik fra 12.000 enheder om året, da regeringen kom til, ned til næsten 7.000 enheder om året fra 1987, hvis ministeren kommer igennem med det. På den måde vil regeringen altså næsten have halveret det almennyttige nybyggeri i løbet af den forløbne periode.

Man ved ikke, om man skal le eller græde, når man læser ministerens begrundelse for denne nedskæring i bemærkningerne til forslaget. Ministeren mener, at udviklingen i det private byggeri og den såkaldt øgede byfornyelsesaktivitet berettiger til nedskæringer i det almennyttige nybyggeri. Det er simpelt hen blevet en tvangstanke hos ministeren, at det går godt med det private boligbyggeri. Uanset alle statistikker, der taler deres tydelige sprog om byggekrisen, vil ministeren alle dage hævde, at det går fremad med det private byggeri, og uanset hvad der står i bud-

getterne, vil ministeren alle dage uanfægtet hævde, at byfornyelsesaktiviteten er enorm. Og fru Agnete Laustsen har i dag uden held forsøgt at følge boligministerens linje op. Jeg er nær ved at sige, at med det grundlag, man forsøger at føre diskussionen på, kan den faktisk ikke blive saglig.

Samtidig må man stille det spørgsmål, hvorfor udviklingen i byggeriet så ikke giver anledning til nedskæringer i det private andelsboligbyggeri, som jo er inderlig overflødigt, men sagen må nok være den, at der her er tale om taktik af hensyn til et vist parti her i salen. Regeringens politik er imidlertid klar. Det er de dårligst stillede, som skal rammes på boligmarkedet. Det er dem, der i forvejen har betalt prisen for regeringens såkaldte genopretningspolitik, som nu skal helt ned med nakken. Man kan sige, at regeringens udspil er båret af et sikkert og iskoldt klasseinstinkt. Man vil tage fra de fattige og give til de rige, det er simpelt hen den asociale parole i dette her.

Nedskæringer i rammebeløbet for nybyggeriet, så beløbet ikke længere skal reguleres efter byggeomkostningsudviklingen, men efter lønindeksten, nedsættelse af lejlighedsstørrelserne, så det almennyttige byggeri ikke længere kan bygge gode familieboliger til dem, der har flere børn, men lave indkomster!

Jeg vil godt i den forbindelse spørge fru Agnete Laustsen, hvorfor hun i grunden ikke vil følge byggeomkostningsindeksten, når hun nu har så stærk en tro på, at byggeomkostningerne vil falde voldsomt. Det er temmelig ulogisk, når fru Agnete Laustsen siger, at man så skal følge en anden indeks, for fru Agnete Laustsen er jo interesseret i at nedbringe prisen. Og så siger hun samtidig: ja men den kommer til at falde så ganske fantastisk. Det er da udmærket, hvis det bliver billigere at bygge – det tror jeg nu ikke der er meget udsigt til – men hvorfor så ikke netop følge byggeomkostningsindeksten? Ja, det er der den helt præcise grund til, at man simpelt hen står her og forsøger at stikke os blå i øjnene.

Fortsætter dette, bliver der ikke alene tale om en alvorlig indskrænkning af det almennyttige byggeri som virkefelt, men der bliver simpelt hen tale om, at det i længden bliver fuldstændig umuligt at opføre anstændige almennyttige boliger, og jeg er helt enig i de